

PARAULA I VIDA

«El Senyor arriba amb poder»

Estem ja molt a prop del Nadal. I el clam del profeta és sempre el mateix: «**El Senyor arriba amb poder**» (Is 40,10). I més endavant ho explicita amb joia per a tot el poble: «*Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum i sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor*» (Is 60,1). Estem cridats a ser un poble que reflecteix la glòria del Senyor, que ho fa tot per a glòria de Déu. Paraules profètiques que ens ajuden molt a preparar l'arribada ja imminent del Senyor Jesucrist, el Salvador que el Pare envia, que «per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria i es féu home», perquè la humanitat retrobés la vida i s'omplís de gràcia i esperança.

«**El Senyor arriba amb poder.**»

Sembla que sigui només una descripció. I així mateix ocorre amb la celebració del Nadal, que pot semblar la simple commemoració d'un fet històric del passat, per més que alguns agosarats voldrien negar-ho. Amb tot, va molt més enllà; té conseqüències en el nostre present. Nadal és l'anunci de la salvació per a qui aculli, avui, la Bona Nova. Per a captar-ho més profundament necessitem esperar i confiar totalment en Déu; ser humils i deixar-nos transformar per Déu mateix; esdevenir petits i humils com els pastors i fer cas de l'anunci de l'àngel: «*Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un Salvador, que és el*

Messies, el Senyor!» (Lc 2,11). Quan un es troba sol, cansat i fracassat; quan a les persones ens toca menjar el pa de la tristesa, la pobresa d'una crisi injusta i les opressions; quan tastem el verí del pecat i de la mort; quan tot sembla tenyit per la tenebra, i que els poders obscurs del sobirà d'aquest món ens enganyen i apareixen com a veritaders i triomfants... llavors és quan entenem que l'anunci de l'arribada del Senyor, ens és salvació, ja que és bàlsam, joia immensa, veritat que il·lumina i judici just. I tornen a fer-se veritat les paraules del Magnificat de la Verge Maria lloant Déu que «*derroca els poderosos del sol i exalta els humils; omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res*» (Lc 1,52-53).

«**El Senyor arriba amb poder.**» Ens cal revifar les brases del nostre foc de creients, perquè ens trobi a punt per a rebre'l. No podem tancar-nos a la llum divina que s'acosta, sinó que ens cal obrir-nos al perdó que Jesús ens ofereix a través de l'Església. Ens equivocariem si deixéssim passar l'oportunitat de canviar i de millorar les relacions entre els membres de la nostra família, i amb tothom. Arriba el Senyor: refem els ponts del diàleg, la reconciliació i l'amor. I fem cas de Càritas que aquest Nadal ens recomana «viure senzillament, perquè els altres, senzillament, puguin viure».

«**El Senyor arriba amb poder.**» Un poder immens, infinit... d'amor. Deixem que calin dins nostre les paraules de l'àngel a la Verge Maria: «*A Déu res no li és impossible!*» (Lc 1,37), perquè Déu ho pot tot! Ell és l'Amor, que es fa pobre, humil i feble, i que es deixa crucificar per la salvació de tots. Déu pot i vol canviar els cors més endurits i el món més tenebrós! Maria va creure, va acceptar la missió, va confiar que Déu trobaria la manera de fer realitat la seva voluntat i que Ella hi podia cooperar, encara que no ho compregués tot, que això és creure: fiar-se de Déu i del seu poder misteriós. Vetllem i pregunem! Preparam amb un cor penedit el Nadal ja proper! Invoquem a la Mare de Déu de l'Esperança, que ens ensenyarà a preparar bé la joiosa festa del Nadal!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Una crida a viure amb senzillesa

► Per a la campanya de Nadal, Càritas espanyola ha editat aquest cartell, que és una crida a viure amb senzillesa i austeritat, especialment en els actuals moments de crisi econòmica. La foto vol ser una crítica a les necessitats supèrflues, i per això la persona que surt en el cartell confessa que «sóc esclau de les necessitats que em creu». Com a missatges positius, el cartell inclou dues invitacions: «Viure amb senzillesa i un model diferent de desenvolupament ens farà feliços.» I també: «Viure senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure.» En resum, és una crida a tenir actituds solidàries amb aquelles persones que ho passen més malament. L'austeritat de vida és una forma de solidaritat.

GLOSSA

Déu ha estat el primer

Migdia del dia de Nadal. Tota la família és a taula. Les àvies, dos matrimonis amb els seus fills i una tieta. Tota la família... i la senyora que els ajuda unes hores setmanals en les tasques domèstiques a les tres llars, amb la seva filla, la més petita de la colla. Ja fa uns anys que aquesta és la composició de la taula, des que constataren que aquesta mare i la seva filla, lluny de la seva terra, no tenien família aquí i que, en aquests dies assenyalats, la solitud es feia més aclaparadora. El clima és de festa, distès, joiós. Es manifesta en la conversa participada amb naturalitat, en els petits serveis que sempre es fan a taula entre els comuns, en les dècimes de les dues nenes en edat escolar. «L'escola és tancada, / hi ha llum al carrer. / La senyora Pepa saluda el carter. / [...] li dono una carta / del seu fill Pasqual. / [...] estigui contenta, / Jesús ha nascut, / per dur-nos la joia / al món ha vingut.»

Sovint ens preocupa si fem prou pels altres i ens perdem en disquisicions, preguntes i interrogants: «Tinc poc temps...», «on és encertat fer l'aportació?», «hi ha accions que se'm fan difícils...», «el que penso és encertat?», «ajudar? sí, però preservant el meu espai i el dels meus...» Sovint ens hauria de preocupar més la vida i els problemes dels qui tenim a prop, molt a prop. Hem de potenciar l'aportació econòmica a institucions i la par-

ticipació en campanyes de recollida d'aliments per als més desafavorits... però, a més a més, si ens sentim cridats a fer més i tenim possibilitats d'un compromís més gran, per què no donar de nosaltres mateixos i del nostre temps? Oferir-me per fer reforç escolar a un infant, a un jove o a un adult immigrant que ho necessita; col·laborar en el rober o en la distribució d'aliments a la parròquia; servir, un dia a la setmana, en un menjador per a persones necessitades; visitar una persona gran periòdicament i, si m'és possible, acompanyar-la al metge, sortir a passejar-hi... Compromisos a nivell personal que també poden ser compromisos a nivell familiar. Per què no? És el que fa la família del relat inicial i les possibilitats són moltes.

L'Advent s'acaba. Deixem-nos portar per la imatge del pessebre i de les seves figures, referent ben segur de persones reals que devien compartir el que tenien, que van voler comprometre's amb aquella família tan pobre que havia tingut el fill en una establia. Ben segur que van pensar: «Portemlos un pa», «necessitaran una manta», «amb aquesta llenya, el foc els durarà una estona més»...

S'acosta Nadal. Temps de reflexió i acció. «Déu ha estat el primer d'estimar-nos enviant-nos el seu Fill. I si Déu ens ha estimat així, també nosaltres hem d'estimar-nos els uns als altres» (1Jn 4,10-11).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Per què ens mireu, Verge santa,
amb aquests ulls tan oberts?
Doneu-nos l'esgarrifança
dels vells miracles complerts.
A l'hivern, quan neva i plou,
i la ciutat se remou
brillant d'insomnis i fúria,
nostres ulls enlluernats
veuran, allà en la foscuria,
la immòbil Verge de Núria
voltada de soledats.

(Goigs a la Verge de Núria,
fragment, 22/23-08-1894)

DIUMENGE IV D'ADVENT

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16)

Quan el rei David s'hagué traslladat al seu palau, després que el Senyor l'hagué deixat en pau de tots els enemics que tenia al voltant, digué al profeta Natán: «Mira, jo visc en un palau de cedre, mentre l'arca de Déu està en un envelat». Natán digué al rei: «Vés, fes tot el que es proposi el teu cor; tens amb tu el Senyor.»

Però aquella nit Natán rebé aquesta paraula del Senyor: «Vés, digues a David, el meu servent: Això diu el Senyor: Tu m'has de fer un casal per residir-hi? Jo t'he pres del clos del ramat, de guardar les ovelles i les cabres, per fer-te cap del meu poble Israel. He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels més famosos de la terra.

He destinat un lloc per al meu poble Israel, l'hi he plantat perquè hi visqui sense por, i no l'oprimiran més els perversos com ho havien fet abans, durant el temps en què vaig enviar jutges per governar Israel, el meu poble. A tu, et deixaré en pau de tots els teus enemics. I ara el Senyor t'anuncia que et farà un casal. Quan t'arribarà l'hora de reposar amb els teus pares, et donaré per successor un descendent, sortit de les teves entranyes, i consolidaré el seu regne. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. El teu casal, la teva dinastia, es perpetuarà davant meu, el teu tron es mantindrà per sempre.»

▶ Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida / els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida / els vostres favors, / d'una generació a l'altra anunciaré / la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

He fet aliança amb els meus elegits, / jurant a David el meu servent: / «T'he creat per sempre una dinastia, / mantindrè per tots els segles el teu tron.» R.

Ell em dirà: «Sou el meu pare, / el meu Déu i la roca que em salva.» / Mantindrè per sempre el meu amor, / la meua aliança amb ell serà perpètua. R.

L'Anunciació a Maria. Pintura del Greco (Museu del Prado, Madrid)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 16,25-27)

Germans: Glòria a aquell qui té el poder de confirmar-vos en la Bona Nova que us anuncio, en allò que proclamem de Jesucrist, i que és la revelació del pla de Déu, amagat en el silenci dels segles, però que ara ha sortit a la llum, per la decisió del Déu etern, d'acord amb els escrits profètics, i ha estat posat a l'abast de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Déu és l'únic ple de saviesa. Glòria a ell eternament per Jesucrist. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,26-38)

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ella es torbà en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.» Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser això, si jo no tinc marit?»

L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà, l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible.» Maria va respondre: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.»

I l'àngel es va retirar.

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16)

Quando el rey David se estableció en su palacio, y el Señor le dio la paz con todos los enemigos que le rodeaban, el rey dijo al profeta Natán: «Mira, yo estoy viviendo en casa de cedro, mientras el arca del Señor vive en una tienda.» Natán respondió al rey: «Ve y haz cuanto piensas, pues el Señor está contigo.»

Pero aquella noche recibió Natán la siguiente palabra del Señor: «Ve y dile a mi siervo David: «Así dice el Señor: ¿Eres tú quien me va a construir una casa para que habite en ella? Yo te saqué de los apriscos, de andar tras las ovejas, para que fueras jefe de mi pueblo Israel. Yo estaré contigo en todas tus empresas, acabaré con tus enemigos, te haré famoso como a los más famosos de la tierra.

Daré un puesto a Israel, mi pueblo: lo plantaré para que viva en él sin sobresaltos, y en adelante no permitiré que los malvados lo aflijan como antes, cuando nombré jueces para gobernar a mi pueblo Israel. Te pondré en paz con todos tus enemigos, y, además, el Señor te comunica que te dará una dinastía. Y, cuando tus días se hayan cumplido y te acuerdes con tus padres, afirmaré después de ti la descendencia que saldrá de tus entrañas, y consolidaré su realeza. Yo seré para él padre, y él será para mí hijo. Tu casa y tu reino durarán por siempre en mi presencia; tu trono permanecerá por siempre.»

▶ Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente tus misericordias, Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dije: «Tu misericordia es un edificio eterno, / más que el cielo has afianzado tu fidelidad.» R.

«Sellé una alianza con mi elegido, / jurando a David, mi siervo: / «Te fundaré un linaje perpetuo, / edificaré tu trono para todas las edades.» R.

Él me invocará: «Tú eres mi padre, / mi Dios, mi Roca salvadora.» / Le mantendré eternamente mi favor, / y mi alianza con él será estable. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 16,25-27)

Hermanos:

Al que puede fortaleceros según el Evangelio que yo proclamo, predicando a Cristo Jesús, revelación del misterio mantenido en secreto durante siglos eternos y manifestado ahora en los escritos proféticos, dado a conocer por decreto del Dios eterno, para traer a todas las naciones a la obediencia de la fe al Dios, único sabio, por Jesucristo, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del evangelio según san Lucas (Lc 1,26-38)

En aquel tiempo, el ángel Gabriel fue enviado por Dios a una ciudad de Galilea llamada Nazaret, a una virgen desposada con un hombre llamado José, de la estirpe de David; la virgen se llamaba María. El ángel, entrando en su presencia, dijo: «Alégrate, llena de gracia, el Señor está contigo.» Ella se turbó ante estas palabras y se preguntaba qué saludo era aquél. El ángel le dijo: «No temas, María, porque has encontrado gracia ante Dios. Concebirás en tu vientre y darás a luz un hijo, y le pondrás por nombre Jesús. Será grande, se llamará Hijo del Altísimo, el Señor Dios le dará el trono de David, su padre, reinará sobre la casa de Jacob para siempre, y su reino no tendrá fin.» Y María dijo al ángel: «¿Cómo será eso, pues no conozco varón?»

El ángel le contestó: «El Espíritu Santo vendrá sobre ti, y la fuerza del Altísimo te cubrirá con su sombra; por eso el Santo que va a nacer se llamará Hijo de Dios. Ahí tienes a tu pariente Isabel, que, a pesar de su vejez, ha concebido un hijo, y ya está de seis meses la que llamaban estéril, porque para Dios nada hay imposible.» María contestó: «Aquí está la esclava del Señor; hágase en mí según tu palabra.» Y la dejó el ángel.

COMENTARI

Maria i l'encarnació

Lluc presenta l'escena de l'evangeli d'avui en clar paral·lelisme amb l'anunci de Gabriel a Zacaries. Però en l'anunci de Maria tot és més solemne i hom percep que tot és més rellevant que en l'escena de l'anunci del naixement del Baptista. No es tracta d'un anunci més, com els de l'AT en el naixement d'Isaac, o d'Esau i Jacob, o de Samsó, o de Samuel. La salutació de Gabriel remarca el protagonisme de Maria. Ho fa tot subratllant fins a tres vegades que Déu l'estima. Primer: en comptes de dir-li el seu nom, li dona un nom molt significatiu: «afavorida (de Déu)». El do i la benvolença de Déu defineixen Maria, li confereixen un nom solemne i notablement teo-

lògic: «objecte del do de Déu». Segon, l'àngel utilitza una altra apel·lació: «el Senyor és amb tu». És una salutació coneguda i utilitzada en altres visites celestials, però no deixa d'arrodonir la novetat de la primera: Maria és afavorida de Déu perquè Déu és amb ella. D'aquí la sorpresa de Maria, que reflexiona sobre què se li està dient. Finalment, en la resposta de l'àngel, aquest li diu per tercera vegada: «tens el favor del Senyor». El lector no pot dubtar que la iniciativa és de Déu.

D'altra banda es recorda que aquesta iniciativa es pot realitzar en qualsevol cas perquè «a Déu res li és impossible». Tanmateix, Gabriel ha vingut a demanar

l'antuència de Maria. I, efectivament, Maria diu que sí, que està disponible per al projecte de Déu.

Malgrat la nostra familiaritat amb aquesta escena, no deixa de ser impressionant que el misteri de l'anunciació sigui una petició de col·laboració a Maria.

La versió de Lluc és plenament fidel a l'estil del Déu de la tradició bíblica. Els humans tenen un àmbit ben seu. I això no és fer volar coloms. Per petit i limitat que sigui (i ho és), l'àmbit de la llibertat humana és volgut i és respectat per Déu. Els humans no som uns titelles. Maria, certament, no ho va ser.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25 ■ **dijarts**: Is 7,10-14 / Sl 23 / Lc 1,26-38 ■ **dimecres**: Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / Sl 32 / Lc 1,39-45 ■ **dijous**: 1Sa 1,24-28 / 1Sa 2,1.4-8 / Lc 1,46-56 ■ **divendres**: Mt 3,1-4;4,5-6 / Sl 24 / Lc 1,57-66 ■ **dissabte**: 2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-79.

Comença el temps de Nadal

□ **Diumenge** vinent, Nadal del Senyor (lit. hores: 1a setm.): *Vigília*: Is 62,1-5 / Sl 88 / Ac 13,16-17.22-25 / Mt 1,1-25. *Nit*: Is 9,2-4.6-7 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. *Alba*: Is 62,11-12 / Sl 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-20. *Dia*: Is 52,7.10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jn 1,1-18.

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

9. No permetis que caiguem en la temptació

Les paraules d'aquesta petició, que traduïdes literalment dirien «no ens menis a la temptació», semblen molt escandaloses: Déu no ens indueix a la temptació. Efectivament, sant Jaume ens diu en la seva carta: «Que ningú, quan és provat, no digui: És Déu qui em tempta. Perquè Déu no pot tenir temptacions de fer el mal, i ell no tempta ningú» (Jm 1,13).

Cal distingir entre la prova i la temptació. El llibre de Job ens pot ajudar a entendre la diferència que hi ha entre prova i temptació. Per tal d'anar madurant en una pietat que d'unes formes més externes penetra més i més a l'interior de la unitat amb Déu, l'home necessita la prova. Així com el suc del raïm ha de fermentar per arribar a vi noble, també l'home necessita passar per purificacions i canvis que són perillosos, que poden ser ocasió de caigudes, però que són també camí inevitable d'arribar a un mateix i a Déu.

L'amor és sempre un procés de purificacions i renúncies, de canvis dolorosos de la nostra manera de ser, però camí de maduració. Sant Francesc Xavier podia dir: «T'estimo no perquè m'hagis de donar cel o infern, sinó simplement per ser tu el qui ets, el meu rei i el meu Déu.» Per arribar a aquesta llibertat interior, segur que deuria passar per un camí llarg de purificacions internes: el camí de la maduració passa per la prova on guaiten perills de caure, però és un camí inevitable.

En la nostra pregària de la sisena petició del parenostre, s'ha de contenir la disposició d'acceptar el pes de la prova a la nostra mida. I, d'altra banda, és petició que Déu no ens carregui més del que podem suportar; que Déu no ens deixi mai de les seves mans. Fem aquesta petició amb la confiança que va expressar sant Pau: «Déu és fidel i no permetrà que sigueu temptats per damunt de les vostres forces. I, juntament amb la prova, us donarà el mitjà de sortir-ne i poder-la suportar» (1Co 10,13).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És una opció contracultural?

Escriu Godfried Danneels: «El cristià en el món és com la truita en un curs d'aigua ràpida: sempre neda a contracorrent i és el símbol de la contracultura. La truita es queda a l'aigua i no la deixa. Però viu en un estat de resistència contínua.»

Ser cristià és viure a contracorrent. Això és fatigant i, fins i tot, pot ser desesperant. No és precisament la comoditat el motor de la fe. L'opció cristiana, quan és autèntica, comporta una sèrie d'elements contraculturals, perquè el cristianisme posa la persona en conflicte amb el sistema de valors vigents. La fa nedar contra corrent. Això genera més d'una esquizofrènia espiritual, perquè molt sovint els valors que es prediquen dins la comunitat topen frontalment amb els que es respiren en el món. Cal molta audàcia, convicció i fermesa per viure'ls contra tots i contra tothom.

El cristianisme és una opció per la pobresa, per la vida austera, sòbria, que entén els béns materials com a instruments, però no com a finalitats, que se centra en l'ésser i en l'amor. Aquesta opció topa amb una cultura que idolatra la riquesa i es caracteritza per cavalcar sobre un consumisme desbocat. L'opció pel Crist és, en aquest sentit, contracultural.

En la cultura de masses se subratlla el valor de la competitivitat, de la lluita per l'èxit. Cal ser el primer, cal amagar el fracàs, cal sobresortir... L'opció pel Crist subratlla que l'essencial és la pràctica del do, la capacitat de servir els altres. Crist ens crida a ser els últims...

En una societat en què els vincles són líquids (Zygmunt Bauman dixit), l'opció cristiana és una opció per la fidelitat, pel compromís radical, més enllà de les vicissituds i els canvis temporals. Som exhortats a prendre decisions irreversibles, a construir un projecte de vida, a ser fidels.

Hi ha valors emergents en la cultura actual que connecten a fons amb les propostes que deriven de l'opció per Crist: la cura de la naturalesa, la solidaritat, la pau... La presència de la fe cristiana en la cultura a vegades serà crítica, mentre que altres vegades serà sintònica, perquè encaixarà amb aquells valors genuïnament humans que s'hi proposen.

Francesc Torralba

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

18. ✝ Diumenge IV d'Advent. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. Dilluns. Sant Nemesi, mr.; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. Dimarts. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. Dimecres. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església,

sia, nat a Nimega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. Dijous. Sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa; santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg., fund., patrona dels emigrants.

23. Divendres. Sant Joan de Kety (1390-1473), prevere de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, verge i màrtir.

24. Dissabte. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmína, vg., princesa.

EDUCAR

Dar ordenes razonables

¿Què institució cree usted que recibe con mayor fuerza el impacto de la falta de disciplina de nuestros niños y jóvenes? La escuela,

sin duda. La institución docente, que es la primera —después de la familia, si esta lo hace— que impone unos mínimos límites disciplinarios a sus alumnos, también es la primera que acoge la rebeldía y el enfrentamiento del alumnado.

Es lógico. Los críos de hoy día no están acostumbrados a que nadie les ponga límites. Por eso, tanto los padres como los maestros, necesitan unas pautas para que una orden o una instrucción sea eficaz.

Sugiero algunas de estas pautas:

- Dé sólo una instrucción cada vez y especifique de manera breve y clara cuál es la conducta deseada.
- Debe ser acorde a la edad del niño, y sin amenazas, aunque con mano firme y gesto suave.
- Dele oportunidades de obedecer mediante avisos y recordatorios.
- Apoye las instrucciones de su pareja. Comprueba la realización de la tarea, si fuese necesario.
- Alabe la obediencia y establezca consecuencias para la desobediencia.

Cuanto más claras sean las normas, más probabilidades habrá de que su hijo (o su alumno) las obedezca. Las reglas carecen de sentido si no hay una base racional que las sostenga. El genial autor de *El principito*, Antoine de Saint-Exupéry, gran conocedor del alma humana, decía: «Exijo obediencia porque mis órdenes son razonables.»

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

► NÚRIA MAÑÉ

A través del pessebre

En un poble de pessebre és un llibre de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, amb text de Núria Mañé i il·lustracions de Montse Fransoy, en el qual les figures cobren vida. Es tracta de la història de Nadal explicada per als més petits i il·lustrada amb figures de plastilina que s'inspiren en les figures del pessebre tradicional que els nens fan a casa o a l'escola. El llibre, que va acompanyat d'un CD on s'interpreta la cançó «Les figures del pessebre», dona dos enllaços perquè els adults que ho vulguin puguin accedir a més informació per treballar el Nadal des de diferents perspectives i per saber més coses sobre els pessebres, les figures o diferents tècniques i trucs. La Núria Mañé és l'autora del text, breu i entenedor.

Quin missatge vol transmetre a través d'aquesta història?

Imaginar què passa en un pessebre sempre ho he trobat divertit. Això et fa adonar que la vida que representem al poble del pessebre és la d'un dia de cada dia. Hi ha algunes figures que no s'adonen de la meravella que s'esdevé en un estable del seu poble i continuen fent el que fan sempre. Només els pastors, la gent més senzilla, saben des del primer moment que ha nascut Jesús.

Creu que és una de les millors maneres de començar a transmetre el missatge cristià als més petits, el pessebre?

I tant, quan són molt petits els agrada jugar amb les figures, com si fossin ninos. A mesura que creixen són capaços de posar cada figura al seu lloc i d'entendre quin paper hi fa cadascuna. Fer el pessebre és una catequesi viscuda en família. I a més de valors religiosos també ens serveix per transmetre valors humans.

Reviure el pessebre ajuda a renovar també la nostra fe?

Podem fer l'exercici de pensar quina figura seríem, si visquéssim al pessebre. Un pastor de l'anunciata, que deixa el ramat i segueix l'àngel? La mestressa de la fonda que els ofereix un estable? O la dona que renta, que no és capaç de deixar la bugada. I no ens descuidem dels Reis, que sempre arriben encara que el camí que els haguem preparat sigui quasi impossible.

Òscar Bardají i Martín

Trobada de la Rosa a Rialb

Pallerols de Rialb (Baronia de Rialb) va acollir el 19 de novembre la festa de la Trobada de la Rosa, que recorda el pas de Sant Josepmaria Escrivà per aquest lloc del Bisbat d'Urgell durant l'any 1937, en plena Guerra Civil, anant cap al Principat d'Andorra, fent tot un llarg camí per les terres de la nostra diòcesi. Va ser la matinada del 22 de novembre que Sant Josepmaria va trobar al terra de l'església de Pallerols una rosa de fusta daurada que podia procedir d'una imatge de la Maredeu del Roser que havia estat cremada als inicis de la guerra. Aquesta troballa va ser per al sant un signe de Déu per a continuar el camí i complir la seva voluntat.

Així, la festa compta amb una petita processó amb la imatge de la Mare de Déu del Roser que porta a la mà una còpia de la rosa original que va dur Sant Josepmaria a Roma, on està custodiada, i el cant dels goigs. Posteriorment es va celebrar l'Eucaristia, presidida per Mn. Jaume Poy, sacerdot de la Prelatura de l'Opus Dei, i concelebrada per Mn. Norbert Estarriol, també de la Prelatura i Mn. Jaume Mayoral, de Ponts, amb l'assistència del President del Consell Comarcal de La Noguera i Alcalde de la Baronia de Rialb, Pere Prat, membres de la Junta Directiva de l'Associació del Camí de Pallerols de Rialb a Andorra i un gran nombre de fidels.

Celebració de Santa Cecília

Diverses parròquies del Bisbat d'Urgell han celebrat el 22 de novembre el dia de Santa Cecília, patrona de la música, amb nombrosos actes com concerts i cantades, entre altres. La Parròquia de Ponts va solemnitzar la missa major de la festa de Crist Rei del diumenge 20 de novembre amb la participació de la Coral Pontsicana, que amb els seus cants van acompanyar l'acte litúrgic. A La Seu d'Urgell es va organitzar un concert a la Sala Sant Domènec, amb l'Orquestra Cadí i diversos mestres de música de l'Escola municipal de música.

Càritas, «aliments per la solidaritat»

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'acte d'inauguració dels nous locals que Càritas d'Urgell ha adequat a La Seu d'Urgell i posat a disposició del projecte «Aliments per la solidaritat», que va tenir lloc el passat 29 de novembre, al qual van assistir autoritats locals i comarcals. En el projecte s'hi integren a més de Càritas, el Consorci d'Atenció a les Persones (integrat per l'Ajuntament de La Seu i el Consell Comarcal), la Creu Roja i l'ONG local La Seu Solidària.

El projecte «Aliments per la solidaritat» s'articula a través del «Centre d'aliments per la solidaritat» que està situat als baixos del carrer dels Canonges 5. Càritas s'ha fet càrrec de l'acondicionament d'aquest local, fent-hi una rehabilitació integral que ha consistit en l'arranjament de sostres, pintura, la renovació de la instal·lació elèctrica i en l'adequació d'uns aparells de refrigeració per a la conservació d'aliments. El cost de les obres ha estat de 35.000 euros que han estat assumits en gran part per Càritas.

Aquests locals serviran per cobrir la necessitat d'oferir una millor atenció als usuaris: hi ha un augment molt important de demandes d'ajut a causa de l'aguda crisi, i l'espai que s'utilitzava fins ara tenia mala accessibilitat i ha quedat petit. En aquest sentit, la

Regidora de Serveis Socials a l'Ajuntament de La Seu, Anna Vives, va destacar que és un fenomen que van començar a detectar a finals de l'any 2008, i que ha anat augmentant en nombre i en tipologia, arribant a les 320 famílies que mensualment utilitzen al Banc d'Aliments.

Els representants de les entitats que integren el projecte «Aliments per la solidaritat», es mostraven molt satisfets per la resposta de la gent de La Seu i comarca en aquesta darrera campanya de recollida d'aliments que es va dur a terme els dies 25 i 26 de novembre, perquè es va duplicar respecte a la de l'any anterior; es va passar de 2.000 quilos d'aliments recollits en la campanya de l'any passat, als més de 4.000 que se'n van recollir en només un dia i mig enguany. Així, el Director de Càritas Parroquial de La Seu, Lluís Antoni Nodar, expressava en nom de tots l'agraïment a la ciutadania urgellenca per la solidaritat que sempre demostren, així com també als més de cinquanta voluntaris i propietaris de supermercats de La Seu que van fer possible l'èxit de la campanya.

En aquests nous locals s'atenen les necessitats puntuals i s'amplia la recollida de productes a d'altres que no siguin aliments bàsics, com arròs o llegums, i que requereixen un emmagatzematge més específic, com la refrigeració. D'aquesta manera també s'aprofitaran les ofertes dels grans magatzems per tal de maximitzar i distribuir els aliments frescos que es veuen obligats a llençar diàriament als contenidors.

L'any 2010 es van distribuir uns 50.000 quilos d'aliments recollits en diverses campanyes i es van atendre més de 2.000 demandes de suport. Càritas va organitzar la primera recollida d'aliments l'any 1997.

Inauguració de les obres de Sant Llorenç de Mafet

Diumenge 27 de novembre es van inaugurar les obres de rehabilitació de l'església de Sant Llorenç de Mafet, a la comarca d'Urgell, entitat de població inserida al municipi d'Agramunt, on actualment hi resideixen 34 famílies. Tots hi foren presents amb familiars i altres persones originàries del poble.

Unes cent cinquanta persones omplien de gom a gom la nau, el cor i les capelles laterals. Abans de la celebració eucarística, Mn. Joan Pau Esteban, el seu rector, va donar la benvinguda i van fer parlaments l'Il·lm. Alcalde d'Agramunt, Sr. Bernat Solé, l'Excm. Vicepresidenta de la Diputació de Lleida, Sra. Rosa Maria Perelló, l'Il·lma. Alcaldessa pedània de Mafet, Sra. Montse Serra, i l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, el qual expressà la seva joia personal i la de tots per haver pogut rehabilitar de forma satisfactòria i digna l'església parroquial de Mafet, gràcies a la col·laboració entre totes les institucions, i va definir l'església com a «lloc de Déu i lloc del seu poble, sempre obert a tothom».

L'Eucaristia presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, fou concelebrada pel Rector així com per l'Arxiprest Mn. Llorenç Utgés, i els sacerdots Mn. Ramon Balagué, Mn. Josep M. Santesmases i Mn. Cinto Busquet.

ADVENT ÉS TAMBÉ SOLIDARITAT

Esperança

Entrem a la darrera setmana d'Advent, en la qual la Mare de Déu es prepara per a l'adveniment del seu fill. Són les fèries privilegiades abans de Nadal. El paper de la Verge ens és recordat a través del cant diari del Magnificat.

Popularment es dedica aquest temps a la Mare de Déu de l'Esperança, també coneguda com Maria de la O. En les antífones, fem un cant a l'extraordinari esdeveniment que estem esperant, precedint-t'ho d'un gest d'admiració: a la saviesa i a la Paraula (Sapientia), al Senyor totpoderós (Adonai), a l'arrel (Radix), a la clau de David, que obre i tanca (Clavis), a la llum, el sol, l'orient (Oriens), al rei de la pau (Rex) i a l'adveniment del fill de Déu, i a la presència de Déu entre nosaltres (Emmanuel).

L'Esperança adquireix un relleu especial en aquests dies: milers i milers de persones viuen en condicions difícils arreu del món. 70.000 persones moren cada dia per causa de la fam i de la pobresa. Formem part del 20% de la població mundial que gaudeix del 90% de la riquesa del món. Viure en senzillesa, és no necessitar tenir moltes coses per ser feliç, és tenir més alegria a donar, a compartir, que a rebre; és buidar el cor de totes

les coses innecessàries que l'ocupen i omplir-lo d'amistat i de la proximitat; és solidaritzar-te amb tants germans de la família humana que viuen injustament en la pobresa i en la necessitat; és posar confiança en els béns espirituals, en la teva força interior; és utilitzar els teus diners perquè tu i la teva família visqueu amb dignitat, i perquè els altres també puguin viure amb dignitat si els inverteixes en la banca ètica i si t'acostumes a exigir productes que provenen del comerç just i del comerç local.

A punt de viure de nou la celebració de l'adveniment del Fill de Déu, sentir que fem una societat més humanitzada, és també convertir-se en un mirall de la Mare de Déu, convertir-se en un senyal d'Esperança en el món d'avui.

M. Pal / M. C. Orduña